

Kellemes húsvéti ünnepeket? Nem, dehogy!

Egyik kedves filmem az ellenállhatatlan nőcsábász, *Jean-Paul Belmondo* és a bájos *Sophie Marceau* franciásan könnyed vígjátéka, a *Kellemes húsvéti ünnepeket!* című mozi. A rendszerváltás időszaka óta nem múlik el Húsvét, hogy le ne adnák valamelyik tévécsatornán a napsütötte francia Riviérán játszódó szerelmi háromszög bohókás történetét. Belmondóra rá van szabva a feleségét lépten-nyomon megcsaló, gazdag és sármos csirkefogó szerepe, aki egy húsvétkor szövődő újabb kapcsolatával bonyolódik szövevényes és persze nagyon vicces kalandokba. A film valóban kellemes szórakozást kínál, izig-vérig profán témák mentén, a Húsvét csak a vígjáték címében és néhány gigantikus csokitojásban, no meg az ünnepek miatt zsúfolt luxusszállodák képében jelenik meg benne.

Az 1984-ben készült film épp olyan, mint a mi mai életünk, Európa-szerte. Gondosan ki van belőle retusálva a közösségünket egykor összekovácsoló kereszténység és annak legnagyobb ünnepe, Krisztus kereszthalála és feltámadása. Ahogy a film sem tartalmaz – még nyomokban sem – szakrális, az ünnep lényegét érintő, lelkünket „megterhelő” utalást, úgy életünkből mintha mi is próbálnánk kiiktatni a felsőbb hatalmat – úgy hisszük, urai vagyunk a sorsunknak, és ha sok munkával, szórakozással, közösségi oldalakon posztolható élménnyel töltjük ki mindennapjainkat, azzal rendben is vagyunk, az életünk sínen van, minden oké...

Valljuk be, nem szeretünk „kellemetlen” dolgokkal foglalkozni. Márpedig a Húsvéthoz vezető út minden, csak nem kellemes. Ugyanis ez egy keresztút. Mert mi is történik Húsvétkor? Isten emberré lett, büntelen fiát az emberek halálra ítélik, aki aztán értünk, a mi megváltásunkért kínhalált szenved, hogy majd harmadnapon feltámadva azt üzenje nekünk, hogy benne bízva, őt követve legnagyobb félelmünk, a halál is legyőzhető. A Húsvét a lélek utazása a legmélyebb gyásztól, a legüresebb magánytól a legnagyobb megkönnyebbülésig.

Ha a Húsvétot komolyan vesszük, szembesülnünk kell az-
zal, hogy mi, emberek megöltük magunkban az élő Istent, az eredendő, jóra való törekvést, és újra és újra fel kell tenni magunknak a kérdést, hogy vajon tényleg hiszünk-e a húsvét misztériumában? Ez életünk legfontosabb döntése. Elodázhatjuk, de ki nem kerülhetjük a választ, mert evilági végességünk tudata akkor is bennünk van, ha örökös tevékenységgel, munkával, élmények kergetésével el is nyomjuk egy időre hangját.

Most Húsvét van újra. És újra dönthetünk: kikerülve életünk legnagyobb kérdését ismét csak „kellemesen”, főtt tojásos, sonkás, pálinkás bódulatban töltjük az ünnepet vagy merünk

elcsendesedni és belegondolni az ünnep egészen más valóságába? És ha mindezt megtesszük, tudunk-e igent mondani Húsvét üzenetére, beengedjük-e Jézust az életünkbe és hagyjuk-e, hogy változtasson, csiszoljon bennünket? És hogy ki, mire gondoljon konkrétan? Az életére. A megszegett tízparancsolatra, vagy a megszegett egyetlen parancsra. Az idő nélkül hagyott hitvesre, a ridegen tartott családra, az idegességben rohanó na-

pokra, a test és a lélek kizsákmányolására, az el nem végzett feladatokra, a be nem teljesített ígéretekre – ha azok Jézus Krisztus szellemében formálhatnának új embert belőlünk. Olyan nehéznek tűnik – de benne, vele és általa lehetséges.

Egy biztos, Ő most is vár, csendesen.

Szerkesztőségünk nevében mindezeket előrebocsátva nem „kellemes ünnepet” kívánunk a sződligeti otthonokba, hanem kinek-kinek áldott elcsendesedést, az Istenre hagyatkozás bátorságát, és a bennünk végbemenni engedett változás után a feltámadás felszabadító örömeinek megélését!

Máthé Zsuzsa

Az üres sír mindannyiunkat kérdez!

A faluban járva Starostka Szaniszló atya reverendája feltűnik az ovi és iskola környékén, ott vásárol a CBA-ban, kis fehér Pólójával rója a környéket, jelen van mindenütt. A közelgő Húsvét kapcsán Szódliget lengyel származású szerzetes-plébánosával beszélgettünk.

Szaniszló atya, mesélne nekünk arról, hogy hová, kikhez megy haza, amikor szabadságra megy?

Varsó mellé, Piastów városába, ott lakik édesanyám és a bátyám, őket látogatom meg ilyenkor. Édesapám középiskolás koromban halt meg, a szüleim mindketten tanárok voltak. A bátyám lakatosként dolgozik a szülővárosunkban és van egy nővérem, aki már a Mennyben van...

Milyen elhívásra döntött úgy, hogy a szerzetesi hivatást választja?

Lassacskán forrta ki magát ez az elképzelés. Gyerekként – mint minden kicsiben – sok minden kavargott bennem, először biológus és tanár szerettem volna lenni, de a társaimmal az utcánkban „családosat is játszottunk”, a családapai hivatás sem állt távol tőlem. Kisfiú koromtól ministráltam, a papság először ekkor foglalkoztatott, aztán középiskolás koromban egyre gyakrabban kérdezgettem az Istent, hogy milyen hivatást szán nekem, merre induljak? Lelkigyakorlatokra jártam, a papi és szerzetesi életről egyre több hiteles információt szereztem, így kezdődött...

Miért épp a szalvatoriánus rendbe lépett be?

Az egyházközségünkben szalvatoriánusok tevékenykedtek, és ez a karizma meglehetősen tág teret ad, sokoldalú, meg tudtam találni a helyemet benne én is. Eleinte misszióba szerettem volna menni Afrikába, sokáig foglalkoztatott ez a gondolat. Aztán a rendfőnökségről jött egy meghívás arra, hogy a volt szocialista országokban lenne szükség ránk, végül én is az itteni misszió mellett döntöttem.

Az, hogy ilyen kiválóan beszél magyarul már egy tudatos készülés eredménye?

Amikor szeminarista voltam, fuvoláztam egy zenekarban, velük jártam először Magyarországon 1993-ban. Vecsésen vendégeskedtünk és ekkor született meg bennem a gondolat, hogy nekem ide kellene jönnöm, itt van feladat. Szerepet játszott ebben a döntésemben a történelmi gyökerű magyar-lengyel barátság is és az az ösztönös szimpátia, amit a magyarok iránt éreztem. A rendfőnökség igent mondott a kezdetleges elképzeléseimre és támogatta a nyelvtanulásomat is, jártam nyelvkurzusra ide, Magyarországra. De nagy kihívás volt a magyar nyelv, Isten ajándéka, hogy ennyire sikerült el-sajátítanom. Nagyon hálás is vagyok érte, mert a szó, a beszéd

a legfontosabb missziós eszközöm a munkám során.

A szerzetesi fogadalommal együtt jár az engedelmesség is. Ennek mennyire nehéz megfelelni?

Attól függ! Az engedelmisségünk elsősorban Isten akaratának keresésére vonatkozik, de természetesen a rendfőnök közvetítésével is érvé-

nyesül – ha rajta keresztül szól az Úr, akkor is engedelmeskednünk kell. Voltak döntések, amelyekre feltétlen örömmel mondtam igent, de persze voltak olyan esetek is, amikor próbáltam érvelni, mert nálunk az engedelmisség is ad teret a párbeszédre.

Mikor egy évvel ezelőtt újra Szódligetre kellett indulnia, milyen érzésekkel fogadta a döntést?

Inkább ezt megelőzően volt több váltás, ami kicsit nehezebben ment. Úgy volt, hogy három évig fogok novíciusokat képezni, aztán egy év után mégis más feladatot rendelt a tartományfőnököm – ez nem volt könnyű. Ugyanakkor Szódligetre visszajönni már épp nem volt nehéz, szívemhez közel álló helyre indultam, olyan közegbe, ahol sok kedves ismerősöm volt már.

Mennyit változott a községünk az alatt a több mint egy évtized alatt, amíg máshol szolgált?

Az egyházközség anyagilag sokat fejlődött, a templom, a plébánia jó állapotban van, ma már lehet koncentrálni a lényegre: a hit átadására. Az egyházközségben több lett a fiatal család is, de a hívők száma összességében picit csökkent. Az oviban, iskolában oktatva is azt tapasztalom, hogy a szülők részéről sajnos csökkent az elhatározás, hogy a gyerekeiket bevezessék a hit világába. Az órarenden kívüli, plébániai hittanra vagy a misére már nem nagyon hozzák el a szülők a gyerekeket, kevesebb az elsőáldozó, bérmálkozó fiatal is. Ez jórészt abból fakad, hogy a mai szülői nemzedék nem kapott vallásos nevelést, így nehéz is elvárni tőlük, hogy a gyerekeiknek továbbadják azt, amit ők sem kaptak meg. Ha csak hittanórán hallanak a gyerekek a kereszténységről, az nagyon kevés. A gyerekek kérdeznek, a szülők pedig nem tudnak válaszokat adni, mert nincs honnan meríteniük. Ezért nagy a veszély, hogy a fiatalok gyökértelenek lesznek – ezzel a kihívással kell megküzdenünk, egyszerre hívogatva a szülőket, nagyszülőket

és a gyerekeket is Isten keresésére. A világ tele van hangos és csábító lehetőséggel, a fiatalok is könnyen elsodródhatnak más irányba. Nyolcadik után jellemzően el is tűnnek a látókörünkből, jó esetben jegyesoktatáskor jelentkeznek ismét. Pedig az Isten-kapcsolat nem kereszteléstől elsőáldozásig, elsőáldozástól házasságig tart. Minden felvirradt napban ott az élő Isten-kapcsolat lehetősége, ami nagyon valóságos kapaszkodót, igazodási pontot jelent.

Íme, egy régi fénykép a ministráns-társakkal. Húsvét közeleg, van olyan élménye, ami meghatározó volt az ünnep kapcsán?

Három évvel ezelőtt Húsvét előtt egyedül járhattam Jeruzsálemben. Bejártam azokat a helyszíneket, ahol valószínűleg érinteni lehet Jézus jelenlétét. Betlehemben, a barlang fölött például látszik a felirat „...és az Ige **itt** testté lett.” Megrázó élmény átélni, hogy ez tényleg **itt**, ebben a földi valóságban történt. Szent Márk evangéliumának segítségével jártam be a Húsvét helyszíneit: ott voltam a Kálvárián, ott voltam, ahol levették Jézust a keresztről és ott voltam a Szent Sírban is. Másfél órán át imádkoztam az üres sír bejáratát nézve. Éreztem, hogy *Jézus itt volt, de már nincs itt.* A sír üres. Reggel szentmisét tartottam, és megértettem, hogy nem a sírban kell őt keresnünk, hanem ott van mindenütt. Ezt azokon a helyeken megélni, ahol Jézus élete valószínűleg telt, nagy kegyelem volt.

Húsvét kapcsán mit üzen azoknak, akik még nem találkoztak Jézussal, akik még nem tapasztalták meg az Isten-hitet? Hogyan keressük Őt?

Nem biztos, hogy rögtön a liturgiát javasolnám a templomban, mert az tele van szimbólumokkal, amiket érteni szükséges. Inkább érdemes lenne azt végiggondolni mindenkinek, hogy a kereszténység origója, Jézus személyének létezése történelmi tény, létezését ma már józan ember nem vonja kétségbe. Az evangéliumok valódiságát sem vitatja senki. Az üres sír ténye ott áll leírva az evangéliumokban, mint egy nagy kérdés, amely azóta is mindannyiunkhoz szól. Jézus meghalt, biológiailag vége lett az életének, de a sír harmadnapra üres volt. Az üres sír hatalmas kérdőjel, amire mindenkinek válaszolnia kell: vagy azt mondjuk, hogy ez nem igaz, vagy azt, hogy igen, Jézus feltámadt és erre építem én is az életemet. Harmadik válasz nincs: vagy-vagy. A választ előbb-utóbb mindannyiunknak meg kell adjuk. Erre idén, ezen az ünnepen is van lehetőségünk, éljünk vele!

M. Zs.

Álhírek Jézus haláláról és feltámadásáról

Jézus nem halt meg a kereszten! Félholtan be lett téve a sírba. Tanítványai onnan kilopták és segítették meggyógyulni. A kutatók megtalálták Jézus Krisztus valódi sírját – nem volt üres! Az Egyház titokban tartja ezt az igazságot, mert fél elveszíteni világhatalmát! - ilyen és hasonló „fakenews”-okkal találkozhatunk időnként még ma is az interneten, egyes könyvekben, filmekben. A probléma nem újkeletű. Húsvétvasárnap reggel már kezdett terjedni Jeruzsálemben a hír, hogy Jézus tanítványai ellopták holttestét. Ez a kampány a jeruzsálemi politikai és vallási vezetők pénzéből és az ő megrendelésükre indult. Ezzel szemben Jézus tanítványai azt állították, hogy Jézus meghalt ugyan, de újra él – találkoztak vele.

Mi a valódi tényállás? Mit tudhatunk Jézus földi életének végéről?

A XIX. században népszerűsége tettek szert azok a teóriák, melyek szerint Jézus nem halt meg a kereszten, nem támadt fel. Az elmélet azért tűnt elfogadhatónak, mert az orvostan és a régészet még csak akkoriban kezdett fejlődni, nem ismerték a kereszthalál metódusának részleteit, nem voltak tudatában a megostorozás fiziológiai következményeinek. Néhányan kételkedtek az evangéliumokban leírt szokásban, hogy a kivégzés felgyorsítása érdekében a kereszten függő elítéltnak megtörték a sípcsontját, Jézusnak azonban nem törték el, mert halott volt. Ezt az említést keresztény kitalációnak tartották, hogy Jézusban lehessen látni Jeremiás próféciájának megvalósulását: „Az Úr megőrzi minden tagját, hogy egy se zúzódjék szét” (Zsolt 34, 21).

Ma régészeti források bizonyítják, hogy a rómaiak, eltörve az elítélt sípcsontjait, megakadályozták, hogy a kínzott felegyenesítve testét levegőhöz jusson, így a kereszten függő em-

ber hamarabb megfulladt. Ezt tették a római katonák a Jézussal együtt szenvedő két elítéltnel is, hogy a szombati szent napon ne maradjanak a kereszten. Jézus akkor már nem élt. Pilátus, római helytartó, csodálkozva Jézus gyors halálán (a kereszthalál általában tovább tartott három óránál), elküldte a századost, hogy győződjön meg személyesen a halál beálltáról.

Jézus gyors halálához hozzájárult a megostorozás, amely nagy vérvesztést és súlyos belső sebeket okozott. A mai tudásunk a keresztfeszítés módjáról és a fiziológiai összefüggéseiről nem engedik feltételezni, hogy azt bárki is túlélhette. Ilyen esetről nem tesznek említést történelmi források sem.

A kivégzést négy római katona hajtotta végre, a százados vezetése alatt. Mind az öt katona professzionális hóhér volt. A hibátlan kivégzésért életükkel feleltek. Meg kellett győződniük arról, hogy Jézus biztosan halott. Bár nem törték el sípcsontjait, lándzsával átdöfték az oldalát. A döfés precíz volt: az ötödik és a hatodik borda között áthaladó lándzsa kilyukasztotta a tüdőt és átszúrta a szívet. Az evangélium szerint Jézus oldalsebhelyéből víz és vér folyt ki. A mai orvostan meg tudja magyarázni ezt a jelenséget azzal, hogy rövidesen a halál beállta után bomlásnak indul a vér, apadnak a vérsejtek és különválnak az átlátszó folyadék - „vér és víz”.

A történelmi és régészeti források és az orvostani vizsgálatok eredményei tökéletesen egybecsengenek az evangéliumi leírással.

Maradt még az üres sír kérdése. Mi történt Jézus holttestével? Az evangélium ezt írja: „Az órségből néhányan a városba

mentek és hírül vittek a főpapoknak mindent, ami történt. Erre azok összegyűltek a vénekkal, tanácsot tartottak, majd sok pénzt adtak a katonáknak, és azt mondták nekik: „Mondjátok azt: 'A tanítványai éjjel eljöttek és ellopták őt, amíg mi aludtunk.' Ha a helytartó meghallja ezt, mi majd meggyőzzük őt, és kimentünk titeket.” Azok átvették a pénzt és úgy tettek, ahogy kioktatták őket. Ez a szóbeszéd el van terjedve a zsidóknál mind a mai napig” (Mt 28, 12-15).

Az emberek képesek hazudni saját érdekükben. De vajon mit nyertek a tanítványok, amikor az üldözések ellenére ki-tartottak meggyőződésük mellett: Jézus feltámadt? A többségük nem sokkal később vértanúhalált halt, mert erről a meggyőződésről nem akart lemondani. Igaz, az emberek vállalhatnak halált egy hamis állításért, ha valaki félrevezette őket, de semmiképp sem egy hazugságért, amelyet ők maguk találtak ki...

A teória, mely szerint a tanítványai lopták el Jézus holttestét, sok ellentmondásba ütközik. Először is, az a római katona, aki elaludt őrség alatt vagy figyelmetlen volt, ilyen vétségért életével fizetett. Vajon ennek tudatában a katonák elaludtak volna? És ha igen, akkor honnan tudták, hogy Jézus tanítványai lopták el a holttestét? A sírt egy kő zárta, ami közel egy tonnát nyomott. Könnyű volt lezárni vele a sírt, mert szinte magától gurult le egy vályú alakú mélyedésbe a bejárat elé. De több erős férfi kellett a sír nyitásához. A sír őrei, még ha aludtak is, nem vették volna észre a zajt, amelyet a tanítványok csaptak? A katonák megvesztegetése számításba sem jön, mert a tanítványoknak egyrészt nem lett volna annyi pénzük, másrészt a katonák alighanem bele se mentek volna az üzletbe, kockáztatva saját életüket. Ezenkívül a tanítványok ijedsége és zavartsága az üres sír hírére mutatja, hogy eleinte maguk sem tudtak róla többet a zsidó papoknál.

A tanítványok egyetértettek, hogy a halála és feltámadása után látták Jézust, de nem mint szellemet, hanem mint egy személyt, akivel beszélgettek, étkeztek. A Jézusba vetett bizalom alapjaiban megváltoztatta őket, és megfélemlített tanítványokból erőslelkű apostolokká lettek, akik hirdették: **„Az elhunytak sorsáról nem akarunk tájékozatlanságban hagyni benneteket, testvérek, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reményük. Ha Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és feltámadt, akkor Isten vele együtt feltámasztja azokat is, akik Jézusban hunytak el. (...) Vigasztaljátok tehát egymást ezzel a tanítással!”**

(1Tesz 4, 13-18).

Kétezer évvel az események története után ennek tudata erősítse a mi lelkünket is!

Idézőjel

Miért veszít Jézus a szavazáson?

Tornay Gábor, tanár, egyházköztségünk tagjának ajánlásával

A csoporthoz való tartozás leveszi az egyén válláról a felelősséget és a terhet: nem kell saját véleményének kialakításán „fáradozzon”. Az emberi boldogság egyik nagy csapdája, hogy évezredek óta kisebb-nagyobb csoportok véleményével azonosulva elfeledjük egyszeri és megismételhetetlen, csodálatos egyediségünket. Nincs. Nem volt. Nem is lesz még egy belőlem.

Az a hatvan-hetven, jó esetben nyolcvan év, amit itt élünk a földön rendkívül kevés, hogy meg tudjuk

ajándékozni egymást azokkal a kincsekkel, amelyekkel csak mi rendelkezünk. A test, a lélek és az elme egysége úgy kívánná, hogy a mindenkori véleményünkben markánsan megjelenjen igazi, egyedi belső világunk értékrendje.

Karinthy 101 évvel ezelőtt lejegyzett sorai egyszerűen érzékeltetik a vesztébe rohanó, önállóságát feladó ember tragédiáját. Nekünk is, ma is, nap, mint nap választanunk kell a Názáreti és valami más között, ami azonban nem az Út, az Igazság és az Élet...

Karinthy Frigyes:

Barabbás

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Két oldalt füstölögtek a romok. Lent a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltották Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvél vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és így szólt:

– Itt vagyok!

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

– Rabbi, rabbi! – zokogott.

És a mester szelíden folytatta.

– Ne sírj! Állj fel és jöjj velem! Mert viszsza megyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt művelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápászkodott és az ő öltönyét megragadta.

– Mester! – kiáltott elfulladva és könnyek között – ó mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

– Semmit, mondta ő szelíden – csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácon és megkérdezett titeket: „Kit engedjek el hát közülük, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

– Ó, én bolond! – kiáltott a nyomorult fejét öklével verve, – ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

– Jól van – folytatta szelíden a mester – most jöjj hát velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanád: „Az életemet!”

Az pedig követte őt.

És találnak útközben egy másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házáat, feleségét, gyermekét és szemeit kiszúratta.

És ő homlokon érinté csendesen kezével és így szólt:

– Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsad: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanád: „A házamat! A gyermekemet! A szemem világát!”

Az pedig felzokogott és követte őt.

És találtak még másikat is, kinek lábai és kezei kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödt mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé.

Odament hozzá, és megoldotta köteleiket, és így szólt:

– Ismerlek téged. Te költő voltál, aki a lélek rajongó repülését hirdetted: Jöjj velem, és amikor intek, kiáltsad: „A názáretit!”, mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és a gondolatnak a szabadságát!” Az pedig megcsókolta az ő saruját és csak a szemével könyörgött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét és könyörgött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanák: „Békesség, békesség! Békesség e földön!”

Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácon ült és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren

és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak, és drága ételeket ettek arany edények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított.

A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult és felemelvén átszegezett kezeit, szelíden szólani kezdett:

– A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus! Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsátod, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, engem megfeszítettek – de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást és most új törvényt akar. Kérdezd meg őket újból, amint a törvényekben meg vagyok írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán választ vont, és kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon és szólt:

– Hát kit bocsássak el már most, Barabbást, vagy a názáretit?

És akkor ő intett nekik.

És ekkor zúgás támadt, és mint a mennydörgés, zengett fel a sokaság.

És a sokaság ezt kiáltotta: „Barabbást!”

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A Mester pedig halovány lett és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorgtak és szájából bűdös lé szívárgott és torkából úgy bömbölt rekedten: „Barabbást!”, mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit és mondá neki: „Te látod...”

Ő pedig bólintott fejével és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

1917. január

„Nagy dolgot tenni nem tudunk, csak kicsiket, nagy szeretettel.” (Kalkuttai Szt. Teréz)

Túllépni önmagunkon A sződligeti nagybőjti jótékonyági futásról

Nagybőjt a hamvazószerdától nagycsütörtök estéig tartó időszak, melynek lelkisége három pilléren nyugszik: az imádság, az alamizna (adomány vagy jócselekedet) és a bőjt (ez nem azonos a fogyókúrával és véletlenül sem kell, hogy búsulással párosuljon!) hármasságán. Ez a negyven nap a testi-lelki lemondásról, a családjainkért vagy felebarátainkért vállalt felajánlásokról és persze saját lelkünk vizsgálatáról szól. Felajánlás, bőjtölés, jócselekedet, ima – sokszínű eszköztár arra, hogy felkészíthessen bennünket Húsvét üzenetének átélésére, arra, hogy Jézus szenvedett, meghalt, de fel is támadt értünk. Húsvét misztériuma adhat erőt saját életünk nehézségei közepette: a felfoghatatlan és emberileg elfogadhatatlan szenvedés csakis a feltámadás fényében nyerhet értelmet.

Két éve nyáron kaptuk a letaglózó hírt: Sári autóbalesetet szenvedett. Erre nincsenek szavak, nincsenek érvek. A mi Sárink...

Sződligeten nagyon sokan ismerjük őt és a családját. Kedves, szerető, segítőkész emberek, akiknek egy pillanat alatt megváltozott az életük: hirtelen ők szorultak segítségre. Lelki és anyagi támogatásra, együttérzésre, megértésre. Bármelyikünkkel, bármikor megtörténhet...

Kis közösségünkben a segítség, a tenni akarás vágyából született meg a jótékonyági futás ötlete. Sokan szeretünk futni, rendszeresen űzzük is ezt a sportot, ami azért is nagyon jó, mert eszköztelen és minden korosztály a maga képére formálhatja: lehet sétálni vagy kocogni, de sprintelni is – a futás se lassan, se lihegve nem szégyen – különösen, ha célja túlmutat a mozgás örömein. A tavaly első alkalommal, Sári családjának segítségével szervezett esemény maga volt a csoda: nemcsak a falu érezte magáénak a kezdeményezést, de az ország távoli szegleteiből is érkezettek résztvevők: rokonok, barátok, ismerősök és ismeretlen, jószándékú emberek. A helyi boltok és vállalkozások adományokat ajánlottak fel, így sütemény, gyü-

mölcs és frissítő ital állt a futók rendelkezésére, de volt olyan sződligeti lakótársunk is, aki látva a futást portája előtt kínálta frissítővel a futókat. Csodálatos, felemelő érzés volt!

A jótékonyági futás akkori célja egy orvosi eszköz beszerzése volt, melynek értéke körülbelül nyolcvanezer forint lehetett. Ennek összegyűjtésére a községünk utcáin kijelölt 1 km-es szakasz lefutását követően, „jótékonyági kördíjként” ajánlhattak fel adományt a résztvevők. Mindenki annyi kört futott, sétált, biciklizett, amennyit bírt, amennyit vállalni tudott.

A megtett kilométerek száma 1270, az összegyűjtött felajánlás pedig hatszázezer forint lett. A megtapasztalt összefogás emléke bennünk él azóta is.

Ennek lelkesültségét hordozva szerveztük meg az idei, második futást. A cél kettős volt: a helyben élő, rászoruló emberek gyógyszer-támogatása mellett üldözött keresztény testvéreinket segítettük a távoli Szíriában, Maloula településen. A világ e szerencsésebb táján ezzel szerettük volna kifejezni felelősségünket a távol élő nehéz sorsú, hitükért akár életükkel fizető keresztény testvéreinkért. Ahogy Pál apostol írta: „Mert ahogy egy testben több tagunk van, s minden tagnak más a szerepe, sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként azonban tagjai vagyunk egymásnak.” (Róm 12, 4-5). Az esemény kapcsán meghívott vendégünk Adonis Kassab, szír-magyar származású testvérünk, aki ma is rendszeresen jár haza szülőföldjére, így naprakész információkkal és helyben készült képekkel számolt be a szíriai keresztények helyzetéről.

Idén, a hűvösebb időjárás és az óraátállítás ellenére újfent büszke lehet Sződliget: 880 kört tettünk meg és körülbelül háromszázezer forint gyűlt össze. A közös célért ismét képesek voltunk kilépni komfortzónánkból és túlléptünk picit önmagunkon. Soli Deo gloria!

Halász Nikolett

A rendezvény fővédnöke Dr. Beer Miklós püspök is részt vett az eseményen, néhány kispapjával maga is futott. Minden szervezőnek, segítőnek, támogatónak (Adonis Kassab, Sződligeti CBA, Borostyán Virágház, Rábai Cukrászda, 2-es út melletti zöldeséges, Polgármesteri Hivatal, Karitászcsoport) és résztvevőnek ezúton is köszönjük a támogatást. Az összegyűjtött adomány egy részét a község rászorultjaihoz juttatjuk el gyógyszer-támogatásként, a másik fele a Kosár Alapítványon keresztül érkezik meg Maloulába. Aki szeretne még erre a célra ado-

mányt adni, annak van lehetősége a Sződligeti Egyházközség számlájára utalni április 9-ig! FONTOS! A közlemény rovatba fel kell tüntetni, hogy „Jótékonyági futás 2018.” A bankszámla adatai: Római Katolikus Egyházközség Sződliget, Dunakanyar Takarékszövetkezet 64700124-10001181.

Az eseményen részt vett az MTVA stábja is, Húsvétvasárnap a Katolikus Krónikában (Duna Televízió, délelőtt 8.25-től) megnézhetjük a futásról készült összeállítást.

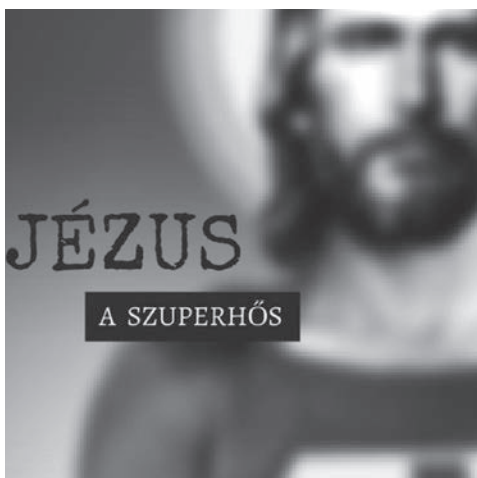
Kereszthalál és csokinyuszi

Szaniszló atya, hogyan magyarázzuk el óvodáskorú és kisiskolás gyermekeinknek, hogy mi történik Húsvét szent ünnepén és hogyan vessük gyermekszívükbe ennek jelentőségét?

Húsvét a kereszténység legnagyobb ünnepe, felekezeti hovatartozástól függetlenül.

Húsvét misztériuma azonban sokkal nehezebben dekódolható egy kisgyermek számára, mint Jézus születésének örömnépe, jóval nagyobb fejtörést okoz azoknak a szülőknek, akik keresztény szellemben próbálják nevelni csemetéiket. A háromnapos ünnep íve gyerekként nehezen követhető. A szenvedéssel indul, a legsötétebb órák után a halál csendjévé merevedik, és csak Nagyszombat vigíliáján enged a fojtott szomorúság, hogy aztán hallelujázva, felszabadultan örülhessünk a feltámadásnak. De akkor hogy is van ez? Most sírunk vagy nevetünk? – kérdezhetik a gyerekek. Aztán a pogány tavaszünnepekből megmaradt tojásfestés, locsolás és csokinyuszi tovább bonyolítja a helyzetet. Hogy kerül a kereszthalál mellé a nyuszi és a kiscsibe? Mindezekből pedig adódik egy praktikus kérdés:

Jézus születése, Karácsony története családias és ragyog belőle a melegség. Húsvét ezzel szemben izgalmas és teli fordulatokkal, olyan, mint egy idegfeszítő akciófilm. Az Úr Jézus szenvedése és halála nem egy jószívű, de szerencsétlen ember tragédiája, akit elfogtak, mert nem tudott elég gyorsan elfutni

üldözői elől. Jézus húsvéti története a trójai falóéra hasonlít inkább. Ahogy a görögök Trója falainál vereséget szenvedtek, és a város kapui előtt, mint a vereségük szimbólumaként, hagyták a falovat, ugyanúgy az Úr Jézus, mint „különleges ügynök”, hogy bejusson a halál birodalmába, hagyja, hogy elfogják, megkínózzák és megöljék. A halál leple alatt bejutott a halál birodalmába, ahol már győzelmi dalt kürtöltek, jelezve, hogy most már a halál, a bűn és a sötétség átvette az uralmat az emberek, s az egész világ felett. A csend, ami Jézus halála után támad, a szervezkedés, a készüllet csendje volt, ami megelőzte

az utolsó, megsemmisítő csapást a halál kegyetlen, fojtogató uralmára – Jézus „alászallt a poklokra”.

Az Úr Jézus mint különleges ügynök, kiszabadította az embereket a halál karmai közül, és megverte a halált a saját birodalmában. Ehhez az kellett, hogy maga is eltűnjön egy időre a halál sötét és rémes torkában, mint a görög katonák a trójai faló belsejében, hogy belülről robbantsa fel uralmát. Ő, a hős harcos, kiharcolta nekünk az életet.

Miután új életre kiszabadította az előtte elhunytakat, maga is feltámadt, hogy kihirdesse győzelmét a halál, a bűn és a sötétség felett. Ezért a feltámadt Jézust diadalmaskodó harcosnak ábrázoljuk győzelmi zászlóval a kezében.

Ez a filmszerű, izgalmas és diadalmas történet a gyerekek számára is közel hozhatja Krisztus halálát és feltámadását.

Hirdetések

Nagypénteken Urunk kínszenvedésére és kereszthalálára, az Újszövetség egyetlen áldozatára emlékezünk. Krisztus a mi bűneinkért is szenvedett és halt meg. A kereszt, mely egykor a szégyen fája volt, Krisztus világot megváltó győzelmének jelévé vált, ezért hódolunk előtte. Egész nap szigorú böjtöt tartunk.

A kereszttúti ájtatosságot este 1/2 6-tól tartjuk. A nagypénteki szertartás este 6 órakor kezdődik. A szertartás után Jézus sírjánál 21 óráig virrasztás lesz.

Nagyszombaton az Egyház Urunk sírjánál időzik, az Ő szenvedéséről és haláláról elmélkedik. **A szentségimádás rendje: de. 9 órától – Oltáregyesület, 9.30 -tól Rózsafüzér Társulat, de. 10.00 -tól – Szent Rita Karitás Csoport, de. 10.30-tól – énekkar, 11.00-tól ministránsok** (a délelőtti szentségimádást ők fejezik be), **este 7 órától Szentségimádás a mise kezdésig. Du. 4 órakor megszenteljük a hívek által hozott húsvéti ételeket.**

A szombat esti liturgia már a Húsvét Vigíliája. Az ősi hagyományok szerint, ezt az éjszakát az Úrnak kell szentelni. Az Evangélium intó szavai szerint, a kezükben égő gyertyát tartó hívek hasonlókká lesznek azokhoz, akik Uruk érkezésére várnak, hogy amikor megjön, ébren virrasztva találja őket. **A szentmisére hozzanak magukkal egy-egy szál gyertyát. Az ünnepélyes szentmise este 8 órakor kezdődik a templom előtt a tűzszentelés szertartásával. A szentmise után feltámadási körmenet lesz.**

A húsvéti miserend:

Húsvétvasárnap: 8.00, 9.30 (a diákmise után tojáskeresés lesz gyerekeknek), 18.00.

Húsvéthétfő: 8.00, 9.30.

Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké a mennyek országa.

KÖSD ÖSSZE A PONTOKAT 1-32 IG!

Jézusnak, csak a feje látszik. Lehet, hogy el kell fordítani a képet, hogy észrevedd

Satírozd be a pontozott részleteket! Jézus egyik csodája fog megjelenni a képen.

HÚSVÉT

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Szíveinkben mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az isten-ember
Győzelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső,
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő,
Gondoljon feltámadására,
Mely örök leszen ...
Feltámadt az isten-ember
Győzelmesen.

Szerző: Reviczky Gyula

VERSENY! 😊

Mi a legszebb a világon?
címmel alkotó versenyt
hirdetünk. Alsósok, felsősök
és régebben fiatalok részére.
Nevezni lehet A3 méretű
bármilyen technikával
elkészített képpel.

A műveket a plébánián kell
leadni pünkösdhétfő estig.
Mindhárom kategóriában az
első hármat díjazzuk.

♥ bor alap anyagok	egye! kötőszó	A SZÁZADOS SZAVAI JÉZUS HALÁLAKOR				TT	Jézus rajta függött	ide kéne menni
♥ névelő	gida	nem hiaított ak	kevert rest	nem enyém	TEB	kevert vers!		
♥ korok	Z.I. Jézusnak ad kendőt	Mit mond a százados? Isd. a rejtvényben! !!!				fél Firenze!		
♥ régies ez					Fradi			
♥ néma rab!	O.E.	lidi egy-nemű betűje			róm.1		egye! kevert itató	
♥ felirat a ke-reszten					Ábel testv			
		3,14	dehogy	lyukra varrják	csücsül			
♥ papír mérték	...-pá		gyep			V.T.	költői száj	
♥ Katalin becézve	...-lából		gép-kocsi			angol start		
♥ Ala-dárka			koponyák hegye O.N.					
♥		okle-vél röv neveio			Jézus fejét ken-ték ezzel			
♥			álló viz			tasak		